

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388851200/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

imod min Villie blevet Vidne til en Scene, som aldrig udslettes af min Hukommelse, og som i lange Tider gav mig nok at bryde mit Hoved med.

Der var længe talt om at faae en Maskerade bragt istand; og jeg troer, at Frue L* var den, som først havde givet Ideen hertil. Endelig blev Alt arrangeret: Masker og Dragter anskaffede, og Aftenen bestemt – den skulde holdes paa Klubben. Da jeg ikke selv kunde tage Deel i denne Fornøjelse, havde jeg aftalt et Spillepartie med tre andre af Byens Lombrister. Men paa Aftenen blev jeg betaget af en ikke usædvanlig Hovedpine. Jeg fik En til at tage mit Kort; og vilde, som jeg plejede, tage mig en Løur. Jeg bad desaaarsag Værten anvise mig et stille og afsides Værelse, hvor en halv Times Hvile forhaabentlig vilde fordrive mit rheumatiske Anfald. – Jeg fik et Saadant saa langt fra Balsalen, at den svage Lyd af Musikken og Støjen biot bidrog til at dysse mig i Slummer. Jeg søgte og fandt denne i en Lænestol, der stod i en Krog ved Vinduet.

Jeg havde ikke sovet ret længe, før jeg vækkedes ved Dørens Knirken. Der kom to ind i Kammeret; det kunde jeg høre; men Ingen saae jeg; thi der var ganske mørkt. Det maatte være et Mandfolk og et Fruentimmer; men Begge maskerede; det mærkede jeg paa Stemmernes Utydelighed. »Nu! og hvad vil Du saa, min søde Ven?» sagde han. »Sødste Mand!» læspede en kvindelig Røst, »Du er saa velsignet i aften.» »Men Kone!» sagde han igjen, »hvad tænker Du dog paa? behøve vi at stjæle os til hverandre, som om vi gik paa forbudne Veje?» – Intet Svar – Lyden af et Kys lod mig gjette; at de havde demaskeret sig. Jeg sad som paa Naale; hvad skulde jeg gjøre? Min Hovedpine, som ved denne pludselige Opvækkelse var bleven endnu hæftigere, tillod mig ej heller at fatte en Resolution. Døren knirkede atter; men om de gik, eller bleve, vidste jeg ikke. Alt blev stille, og et Skjænderie udenfor i Gaarden var Alt hvad jeg hørte. Saaledes sad jeg nogen Tid, og lyttede forgjæves; jeg prøvede atter at falde i Søvn. Men Spectaclet i Gaarden blev værre. En kom ud med en Lygte eller et Lys, der kastede sit Skjær gjennem Vinduet paa den modstaaende Sopha. Selv useet, saae jeg der Capitain H* i Frue L*'s Arme. En rædsom Fejrligelse havde altsaa fundet Sted; men om den var forsætlig paa nogen af Siderne, vidste jeg dengang ikke at afgjøre.

Capitainen sprang op med et Angestraab; Frue L* sank tilbage, og skjulte – som i Fortvivlelse og Skamfuldhed – sit Ansigt i begge sine